

Стефан под круша седеше,
с меден си кавал свиреше.
Момчета, шилигарчета,
те си на Стефан думаха:
– Стефане, правда правдино,
вчера оттук минаха,
дор трима турци, хайдуци,
дор три агнета вземаха,
вземаха и ги заклаха.
Тебе, байно ле, търсиха,
ала те тебе нямаше.
Докато дума издумат
и ей ги турци пак идат,
и на Стефана думаха:
– Стефане, Стефан Караджа,
Стефане, курназ българин,
ние сме дошли, Стефане,
главата да ти отземим.
Стефан си кривак погледна,
а че си кривак завъртя,
че си турците погуби.